

„Egyedüli reményem
Úristen, csak te vagy”

Nem tudom, hányadjára énekelhetem. Csak kezdem s végzem. Balázs békésen szundikál a mellkasomon. Most hozták vissza a lumbálásból. Ilyenkor nyugodt és boldog baba. Éppen, mint ahogy megálmodtam. Dúdolok és ütemesen ringatózom vele. Csodálom, egy pillanatra sem veszem le róla a szemem. Nem bírok betelni a látvánnyal, ó, én édes, gyönyörű gyermekem!

„Jöjj el és nézz meg engem
Magamra, ó, ne hagyj!”

Miért, Istenem? Miért? Hát kinek vétettem, mikor vétettem, hogy így bűnhődnöm kell? Miért kellett ő beteg legyen? Miért nem én? Miért nem én? Miért nem én? Miért nem én ???

„Ssssssssssssss, sssssssssssssssssssssss, ssssssssssssssssss...”

Mindig tebenned bíztam, mindig a te utadon próbáltam járni. Miért büntetsz? Mit vársz tőlem? Ó, Istenem, elhagytál! Kihez fordulhatnék? Kihez? Sosem lehetek már többé boldog! Hát hogy lehessen boldog az az asszony, aki sérült gyereket szül? Aki nem nézheti büszkén az anyák napi műsort, aki nem mosolyoghat össze gyermekével cinkosan az első randi előtt, aki nem vezetheti oltár elé a fiát, aki nem örülhet az unokáknak..

Hiába győzköd a pszichológus, hogy ebbe bele kell nyugodni. A tegnap rákérdeztem. Persze, hogy nincs gyereke. Ó, ő ezt nem érti. Holnaptól őt is visszautasítom. Nincs rá szükségem sem a lökött relaxációs zenéjére. Hogy relaxáljak, amikor a fiam üvölt a szomszéd szobában, mert gerincen csapolják le belőle a felgyúlt agyvizet?

Látod, megint sírok. Addig sírok, hogy a nővérek ismét ideküldik az idegorvost. És akkor dugosgathatom ismét a Diazepamot. Képzeld, ezek azt hiszik, hogy meghülyültem.. nem, nem, Kicsikém, mit is képzelsz, nem veszek be egy szem gyógyszert is. Tudom, hogy tiszta tejjre van szükséged. Csak ez titok! Psssszzzztt!

„Tente baba, tente
Itt van már az este”

Holnap ismét jön apuka és elmondja, hogy minden rendben lesz. Ezután csak őt engedjük magunkhoz. Senki másra nincs szükségünk! A telefont is kikapcsoltam, ne hívjon senki. Senki nem kell nekünk, csak apuka. Tudod, milyen apukád van? Mindig azt mondja, hogy minden rendben lesz, megműtenek, mihelyt kitisztul az agyacska és ugyanolyan gyerek leszel, mint más. Pedig ő is hallotta, amikor Rac doktornő ezt mondta rád: „Este o leguma”.

Tudod, Lucica a múlt héten leleplezte apukát is. Elmondta, hogy már háromszor látta zokogni a folyosón. Érted? Háromszor. Így már neki sem hiszek. De azért megnyugtató, ha velünk van. Csak ilyenkor merek szundítani egy kicsit.

„Ne légy tőlem oly távol
Könyörülj hú szolgádon”

Látod, most tépem a hajam és hallom a saját zokogásom. A tükörből egy idegen asszony néz vissza rám. Belém hasít, hogy rossz úton járok. De nem tudok lelépni róla. Még nem...

Lucica ébreszt fel három hetes önsajnálataból és önsanyargatásomból. Lucica a szobatársunk. Két éve veszítette el tizenegy hónapos egészséges lányát egyik napról a másikra. Három hónapja megszülte halmozottan sérült Dávid kislányát, akinél az agykamratágulat csak egy baj a sok közül. Lucica szótlán, csendes nő. Sosem sír. Soha nincsenek látogatói, azt mondja, egyszer jött be a férje, mert nem tudja elfogadni a helyzetet. Csak ül és bámul ki az ablakon. Egyik éjszaka nekem támad, hogy mit mind böngök annyit, én még nem is tudom, mi a fájdalom. Ne higgyem, hogy körülöttem forog a Föld. Kapcsoljam már le a villanyt, ne mind virrasszak egyfolytában, mert nem tud tőlem aludni. Kétnaponta jön az uram, még mit akarok? Szívéből utál, reméli, megdöglök. Az éjjeli műszakos orvosok elviszik. Idegösszeroppanás. Sajnálom Lucicát. Nem haragszom rá. Köszönöm, Lucica, hogy felébresztettél!

-A héten megműtjük. Beültetjük a söntöt!- mondja Gherman doktor - Végre kitisztult az agy és fejlődött is annyit a baba, hogy reméljük, megbírja!

„Úristen, el ne hagyj!”

A műtét reggelére visszatér az erőm. Öthét után először szép ruhába öltözöm, elteszem a pizsamát. A tükör elé állok, szorosán összekötöm a hajam, még egy kis szemfestéket is teszek. Méltóságteljes anyának kell lennem. Fél nyolckor a nővér érte jön. Kérek még öt percet. Könnyes szemmel bólint. Elsuttogom Balázsomnak, amit tudnia kell, bármi is lesz. Öt perc múlva indulunk az idegsebészetre felé, majd elnyeli a fehér műtőajtó.

Egy hét múlva dudorászva ülök a kocsis hátsó ülésén, mellettem Balázs békésen alszik a hordozóban. Apuka büszkén hátra-hátra pillant és ilyenkor összemosolygunk. Épp, mint álmomban, megyünk hazafelé és végre átjárja testemet-lelkemet az isteni ajándék, a belenyugvás és elfogadás képessége, művészete.

„Széna vagy szalmaszál, Balázska pakulár

Anyuka eszterenga hajtó, Apuka főmajor”

Igen, fiókám, majd tanyára költözünk, bárányokat veszünk, sok-sok kicsi kutyád, kicsi borjúd lesz és te leszel a legboldogabb gyerek a Földön!

Persze, előtte kipróbáljuk a Korai Fejlesztéseket, a Dévény-tornát Pesten, a Lakatos Kati terápiát, a Vojta tornát, a Gyermekmentő Szolgálat szolgáltatásait. Mindent, amit eddig javasoltak vagy ezután fognak ajánlani.

Eljöttünkkor még Rac doktornő is azt mondta, hogy ritkán bár, de léteznek csodák.